

N:o 46.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, angående ändringar i förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker m. m.; gifven Stockholms slott den 17 mars 1893.

Under åberopande af bifogade utdrag af protokollet öfver civil-ärenden för denna dag, vill Kongl. Maj:t härmed inhemta Riksdagens yttrande öfver de i berörda protokoll föreslagna ändringar i 1, 11 och 12 §§ af förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker, kokadt kaffe och andra tillagade, icke spirituösa drycker den 24 oktober 1885.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

O S C A R.

V. L. Groll.

*Utdrag af protokollet öfver civilärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i Statsrådet å Stockholms slott den 17 mars
1893.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve LEWENHAUPT,
Statsråden: friherre VON ESSEN,
friherre ÅKERHJELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
GILLJAM,
friherre RAPPE,
CHRISTERSON.

3:o.

Departementschefen statsrådet Groll anförde härefter:

»Uti underdånig skrifvelse den 30 april 1892 har Riksdagen an-
fört, att uti flera inom Riksdagen väckta motioner framhållits önskvärd-
heten af en förändring i lagstiftningen angående handel med vin och
maldrycker i syfte att motarbeta missbruket af dessa drycker inom

samhällets mindre bemedlade klasser samt att detta ändamål ansetts kunna vinnas genom dels underlätta åtkomsten af den oskadliga och billiga dryck, som under namn af svagdricka allmänt förekomme, dels ock skärpa bestämmelserna rörande vilkoren för rätt att till försäljning hålla vin och maltdrycker å landsbygden och å passagerarfartyg. Då Riksdagen ansett förslaget att bereda en lättare tillgång till åtkomsten af svagdricka, hvilken dryck för de mindre bemedlade blifvit snart sagdt en nödvändighetsvara, vara synnerligen beaktansvärdt och böra af statsmakterna understödjas, för så vidt en följdriktig lagstiftning i detta ämne kunde åstadkommas samt lagens tillämpning låte sig praktiskt genomföra, har Riksdagen, som ansåge i hög grad önskvärdt att mellan svagare och starkare maltdrycker uppdroges en så bestämd gräns, att den kunde i lag fästas, men saknade förutsättningar för att gifva anvisning, huru sådant lämpligast måtte kunna ske, anhållit att Eders Kongl. Maj:t ville låta utreda, huru på det mest praktiska sätt en gräns måtte kunna bestämmas mellan svagdricka, å ena sidan, och starkare maltdrycker, å den andra, samt att Eders Kongl. Maj:t på grund af sådan utredning ville vidtaga de förändringar i förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maltdrycker m. m., att en sådan gräns bestämdes, samt att handeln med svagdricka undandroges de inskränkande bestämmelser, som för närvarande gälde för handeln med maltdrycker i allmänhet, och ställdes på samma linie som handeln med de i 8 § af nämnda förordning omförmälda drycker.

Beträffande den ifrågasatta skärpningen af gällande bestämmelser rörande vilkoren för rätt att å landsbygden försälja vin och maltdrycker, har Riksdagen väl funnit sig böra biträda den åsigt, att handeln med vin och öl å landsbygden borde från annan handel skiljas, men dock uttalat den mening, att alltför skärpta bestämmelser borde undvikas, såsom i viss mån innebärande en monopolisering af nämnda dryckers försäljning och på samma gång en längre än nödigt och nyttigt vore drifven inskränkning i den hittills varande rättigheten för såväl konsumenter att anskaffa som för producenter att tillhandahålla samma drycker, och har Riksdagen med anledning häraf anhållit om sådan ändring i åberopade förordning den 24 oktober 1885 att

dels försäljningen af vin och maltdrycker till afhemtning ej må å landsbygden förenas med annan handel, till hvars bedrivande särskild anmälan erfordras;

dels ock rättighet till försäljning af maltdrycker till mindre kvantitet än tio liter må å landsbygden förvärfvas i den ordning, som 11 § af nämnda förordning redan stadgar i fråga om försäljning af vin.

Derjemte har Riksdagen, som ansett det vara af behof påkalladt att samma inskränkningar, som i nådiga förordningen den 31 december 1891 funnes stadgade för utskänkning af bränvin å passagerarfartyg, förklarades skola gälla jemväl för utskänkning af vin och maldrycker å nämnda fartyg, anhållit att 7 § 2 mom. i förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maldrycker m. m. måtte erhålla följande ändrade lydelse:

»Rättighet till utskänkning å passagerarfartyg sökes hos Kongl. Maj:ts befallningshafvande i det län, der fartygets rederi har sitt hufvudsäte. Sådan utskänkning må endast ega rum till förtäring ombord å fartyget och må, under det fartyget ligger i hamn eller vid land, allenast ske till besättningen och till dem, som i fartygets restaurationslokal intaga måltid; egande Kongl. Maj:ts befallningshafvande att jemväl i öfrigt beträffande utskänkingen föreskrifva de inskränkningar, som kunna finnas erforderliga.»

I fråga om lämpligaste sättet för bestämmande af en gräns mellan svagdricka, å ena, samt starkare maldrycker, å andra sidan, har finansdepartementets kontroll- och justeringsbyrå, till åtlydnad af nådig befallning, afgifvit underdånigt utlåtande af den 8 oktober 1892. Af detta utlåtande inhemtas: att icke hvarje alkoholsvag maldryck är svagdricka; att mellan maldrycker af olika slag hvarken i afseende å materialets beskaffenhet eller i afseende å tillverkningssättet finnes någon grundväsentlig åtskilnad; att enligt bryggeritekniken skilnaden mellan porter och öl, å ena, samt dricka, å den andra sidan, är att de båda förra dryckerna tillverkas af en stamvört med jemförelsevis hög extrakthalt, under det att dricka har en stamvört med låg extrakthalt; att skilnaden åter mellan bayerskt (pilsner m. m.) öl och iskällardricka, å ena, samt svensköl och fatsvagdricka, å andra sidan, är att de förra maldryckerna äro underjästa, under det att svensköl och fatsvagdricka äro tillverkade medelst öfverjäsnings; att alkoholhalten i öl visserligen betingas af stamvörtens extraktstyrka, men närmast af extraktets beskaffenhet; att en och samma extrakthalt således efter utjäsnings icke alltid gifver samma alkoholhalt; att till följd deraf alkoholhalten i öl och svagdricka icke blir så konstant, att den kan tjena till åtskilnad mellan dem, enär det finnes svagdricka, i hvilket på grund af en fullständigare utjäsnings alkoholhalten till och med uppgår till samma värde som i öl; att högre alkoholhalt kan förekomma hos iskällardricka än hos bayerskt och pilsneröl; att iskällardricka i allmänhet är alkoholstarkare än svensköl och att äfven vanligt fatsvagdricka kan innehålla

mera alkohol än svensköl; att hos öfverjästa maldrycker och äfven hos andra, fastän i mindre grad, inträder en ganska märkbar förökning i alkoholhalten i mån som drycken blifver äldre; att, hvad särskildt angår svagdricka, detsamma under alla förhållanden undergår en mer eller mindre stark efterjäsning, tills denna hunnit en kulminationspunkt, hvar-
• efter alkoholhalten åter aftager; att derföre alkoholhalten ensam icke kan användas att skilja dricka från andra maldrycker; att det icke heller går för sig att uppställa en viss alkoholhalt såsom gräns mellan alkoholsvagare och alkoholstarkare maldrycker, i fall man skulle vilja sålunda, med bortseende från tillverkningssättet, klassificera maldryckerna; att det då nemligen skulle mycket lätt kunna inträffa att en handlande, som ena dagen från ett bryggeri inköpte ett parti svagdricka, hvilket då verkligen vore en alkoholsvag dryck, utsatte sig för att begå lagbrott, när han ett par dagar senare åter sålde samma vara, hvilken under tiden, honom ovetande och utan hans förvållande, undergått en så väsentlig förändring, att den blifvit en alkoholstark dryck; att faran att en maldrycks alkoholhalt skulle genom efterjäsning öfverskrida den bestämda alkoholgränsen naturligtvis blir större ju lägre denna gräns är; att enär man genom bestämning af den färdiga maldryckens både alkohol- och extrakthalt kan beräkna stamvörtens styrka, man skulle kunna utgå från denna och förklara att drycker, hvilkas stamvört ligger öfver en viss styrka, böra hänföras till öl, hvaremot de, hvilkas stamvört ligger vid eller under samma styrka, böra hänföras till dricka; att den extrakthalt hos stamvörten, som sålunda skulle utgöra gräns mellan dricka, å ena, samt öl och andra maldrycker, å andra sidan, måste bestämmas så, att alkoholhalten hos de maldrycker, som enligt definitionen skulle anses såsom dricka, blir så låg som möjligt och drycker, som för närvarande gå under beuämningen dricka, så vidt möjligt komma att fortfarande tillhöra denna klass; att alkoholhalten hos de drycker, som skulle hänföras till klassen *dricka*, hvarken bör eller kan sättas högre än ungefär 2,5 volymprocent, om det mål, som i Riksdagens skrifvelse afses, skall kunna uppnås; att byrån på anförda grunder såsom gräns mellan dricka och andra maldrycker föreslår 7 procent extrakthalt hos stamvörten och således anser dricka böra definieras såsom en maldryck beredd af en stamvört, hvilkens extrakthalt icke öfverstiger 7 procent; att beträffande frågan, huru stamvörtens styrka skall kunna med tillräcklig noggrannhet bestämmas, ett af byrån anvisadt sätt finnes, hvarpå under vissa förutsättningar bestämningen af alkohol och extrakt kan temligen hastigt utföras; att för utförandet likväl förutsättes, förutom nödiga apparater och ett passande arbetsrum, en viss

vana vid finare vägning och vid afläsning af finare instrument, hvaremot förkunskap i kemi eller fysik ej i nämnvärd grad erfordras; att ehuru hithörande operationer helt visst räknas till de lättare på ett kemiskt laboratorium, de dock ej kunna anförtros åt alldeles oöfvade personer; men att ifrågavarande operationer, der kemister och kemiska laboratorier icke finnas att tillgå, dock torde kunna å hvarje apotek med lätthet utföras.

Vidare anför byrån beträffande frågan huruvida det i praktiken blir möjligt att öfvervaka att den af byrån föreslagna skilnaden mellan öl och dricka, om den blefve i lag bestämd, icke öfverskrides, att det till en början torde vara tydligt att en återförsäljare, som hos en bryggare inköper ett parti dricka, icke sjelf kan kontrollera, att den vara han erhåller verkligen är dricka, likasom det icke torde kunna ifrågasättas, särskildt när man fäster afseende på hvilka personer i detta fall skulle blifva återförsäljare, att de för en dylik undersökning skola anlita sakkunnig person; att återförsäljaren alltså, som i första hand kommer att drabbas af ansvaret, skulle nödgas att uteslutande lita på bryggarens uppgift; att man vid sådant förhållande måste befara att i många fall återförsäljarne blifva utsatta för allt för stort äfventyr att få böta för bryggarnes försummelse eller okunnighet, då ännu säkerligen finnas rätt många små bryggerier, hvilka skötas af personer, som sakna alla förkunskaper och som svårigen kunna bedöma huruvida vörten har den rätta styrkan eller icke; att det äfven för polismyndigheterna, som skulle öfvervaka förordningens efterlefnad, säkerligen blefve mycket svårt att fullgöra sina skyldigheter, om hela kontrollen skulle hvila på dem, enär de icke sjelfva kunde verkställa den behöfliga undersökningen på drickat, utan denna måste göras af en kemist; att det enligt byråns uppfattning sålunda knappt blifver möjligt att i afseende å vilkoren för försäljningen skilja svagdricka från öfriga maltdrycker utan att underkasta drickstillverkningen en viss kontroll, gående ut på att tillse att vörten, när den sättes till jäsning, ej har för hög extrakthalt; att emellertid till följd af de dryga kostnaderna en sådan kontroll icke lär kunna anordnas annorledes än i samband med en beskattning af maltdrycker; att genom kontrollens förläggande till bryggerierna återförsäljarne visserligen blefve fredade för ofrivilliga lagöfverträdelser, men att polismyndighetens biträde derfor icke blefve öfverflödigt, enär det naturligtvis tillkomme denna att tillse, det icke en handlande, som hade rättighet att sälja dricka, begagnade denna rättighet såsom täckmantel för smyghandel med öl; att polismyndigheten således i detta afseende finge samma åliggande, som nu tillkommer den i afseende å försäljning af

vin, i det att den skall öfvervaka att icke drycker af mera än 25 proc. alkoholhalt säljas under benämningen vin, hvilken tillsyn visserligen skulle i någon mån underlättas, derest det stadgades förbud att vid handel begagna benämningen dricka för drycker, beredda af en vört med större extrakthalt än den föreslagna gränsen (7 proc.).

Sedan vidare dels svenska bryggareföreningen inkommit med en skrift, deri föreningen af anförda skäl anhållit att Riksdagens skrifvelse, i hvad den afsåge skiljandet från annan handel å landsbygden af handeln med vin och maldrycker äfvensom att rättighet till försäljning af maldrycker i mindre quantitet än tio liter skulle å landsbygden förvärfvas i den ordning, som nu vore stadgad i fråga om försäljning af vin, icke måtte vinna nådigt bifall, dels till Eders Kongl. Maj:ts ingifvits protokoll, hållet vid allmänt möte af Linköpings nykterhetsvänner, dels ock C. A. Bladh m. fl., å ett i Motala hållet nykterhetsmötes vägnar, samt Wilhelm Tham m. fl., å Husqvarna samhälles nykterhetsvänners vägnar, ingifvit särskilda skrifter i ämnet, hafva till följd af nådig remiss öfverståthållarembetet och Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i rikets samtliga län i ärendet afgifvit underdåniga utlåtanden, hvarjemte framställningar i ämnet jemväl inkommit från åtskilliga nykterhetsvänner i Norrköping, Jönköping, Eksjö och Grennattrakten samt af Skillingaryds och Hults blåbandsföreningar i Tofteryds socken af Jönköpings län.»

Sedan departementschefen redogjort för innehållet af dessa handlingar, yttrade departementschefen vidare:

»Genom hvad kontroll- och justeringsbyrån i sitt utlåtande anført synes det mig vara ådagalagdt att det svårligen låter sig göra att i fråga om vilkoren för försäljning fastställa en gräns mellan svagdricka och andra maldrycker, utan att de bryggerier, som tillverka svagdricka, underkastas en kontroll, gående ut derpå att vörten, när den sättes till jäsnings, icke har för hög extrakthalt; men då en sådan kontroll måste blifva förenad med dryga kostnader, synes den mig icke kunna ifrågakomma annat än i förening med beskattning af maldrycker. Vid sådant förhållande anser jag frågan om bestämmande af en dylik gräns böra för det närvarande förfalla och tillstyrker följaktligen att Riksdagens framställning i denna del icke måtte till någon vidare Eders Kongl. Maj:ts åtgärd föranleda.

Om min nu uttalade åsigt gillas, följer deraf att man, vid bedömning af de utaf Riksdagen i öfrigt ifrågasatta förändringar i lagstiftningen angående maldryckshandeln, har att utgå derifrån att samma bestämmelser måste gälla för svagdricka som för andra maldrycker.

Hvad då först angår Riksdagens framställning att försäljningen af vin och maldrycker till afhemtning ej skulle å landsbygden få förenas med annan handel, så framgår af den redogörelse jag lemnat för länsstyrelsernas yttranden, att Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Stockholms, Kronobergs, Malmöhus, Hallands, Elfsborgs, Skaraborgs, Örebro, Vestmanlands, Kopparbergs, Jemtlands och Vesterbottens län afstyrkt bifall till denna framställning och såsom skäl därför hufvudsakligen anfört, att om ett förbud för handlande å landet att till afhemtning försälja maldrycker meddelades, dylik handel skulle komma att bedrivas å särskilda ställen, uteslutande inrättade för ölförsäljning och hvilkas innehafvare, för sin utkomst hänvisade endast till inkomsten af denna rörelse, skulle helt naturligen söka uppdrifva omsättningen så mycket som möjligt och sålunda bedriva handeln på ett sätt, som ingalunda befrämjade nykterheten; att sådana särskilda ölförsäljningsställen, hvad sedlighet och ordning beträffade, säkerligen skulle gifva anledning till stora och befogade klagomål; att, då sedan lång tid tillbaka maldrycker, och särskildt svagdricka, ingått uti allmänhetens näringsbehof, åtkomsten af sagda drycker icke borde allt för mycket försvåras, helst användandet af desamma uti icke oväsentlig grad inskränkt bruket af bränvin och andra spirituösa drycker samt i sin mån bidragit till hämmande af lönkrögeriet; samt att den rättighet, som enligt nu gällande stadganden tillkommer kommunalnämnd att förbjuda handlande att till afhemtning sälja maldrycker, om derigenom oloflig utskänkning främjas eller oordningar eljest föranledas, utgör en tillräckligt kraftig utväg att förhindra missbruk. På de af länsstyrelserna sålunda anförda skäl och då ett stadgande i det af Riksdagen ifrågasatta syfte måste under nuvarande förhållanden blifva gällande äfven i fråga om svagdricka, hemställer jag att Riksdagens framställning i denna del icke måtte till någon Eders Kongl. Maj:ts vidare åtgärd föranleda.

Vidkommande derefter förslaget att rättighet till försäljning af maldrycker i mindre quantitet än tio liter skulle å landsbygden kunna förvärfvas endast i den ordning, som 11 § af förordningen den 24 oktober 1885 stadgar i fråga om försäljning af vin, så har Eders Kongl. Maj:t af min redogörelse för länsstyrelsernas utlåtanden inhemtat, att detta förslag tillstyrkts af länsstyrelserna i Upsala, Östergötlands, Jönköpings, Kronobergs, Kalmar, Gotlands, Blekinge, Vermlands, Gefleborgs, Vesternorrlands och Norrbottens län, af hvilka länsstyrelser dock åtskilliga förordat förslaget endast under den förutsättning att förändringen icke tillämpades å svagdricka, samt att såsom skäl för bifall till för-

slaget hufvudsakligen anförts, hurusom erfarenheten ådagalagt att på landsbygden en mindre kvantitet inköpt öl endast undantagsvis medföres från handelsboden till hemmet, utan vanligtvis förtäres på inköpsplatsen eller i dess närhet under förhållanden, som kräfva nästan lika mycken uppsigt som i fråga om utskänkning anses nödig; att från landtkommuner ej sällan förspordes klagan deröfver att de saknade allt inflytande i fråga om huruvida handel med maldrycker till afhemtning inom deras område finge idkas; samt att med afseende å de för allmän ordning och sedlighet menliga följder, en dylik handel kunde medföra, denna klagan icke kunde anses obefogad. Ehuru de skäl, som af åtskilliga länsstyrelser till stöd för deras afstyrkande af ifrågavarande förslag anförts — eller att en följd af den af Riksdagen föreslagna förändringen blefve att, derest både kommunalnämnd och kommunalstämma sådant beslöte, all försäljning af maldrycker för afhemtning till mindre belopp än tio liter skulle kunna inom en kommun förhindras, hvarigenom det blefve kommunens medlemmar förbjudet att inom kommunen förse sig med maldrycker annat än i en jemförelsevis så stor kvantitet som tio liter; att den föreslagna förändringen helt visst komme att för dem, hvilka endast måttligt använde öl, försvåra och fördyra tillgången på denna vara, utan att kunna inskränka bruket för dem, hvilka vore omåttliga eller sökte berusa sig och hvilka antagligen icke läte hindra sig af nödvändigheten att utsträcka sitt inköp till tio liter; samt att förändringen skulle framkalla uppkomsten af s. k. salning och konsumtionen hos köparne derigenom väsentligen ökas, enär säkerligen icke sällan de inköpta tio literna komme att på en gång förtäras — icke kunna fränkännas en viss vigt, anser jag dock öfvervägande skäl tala för en förändring i nu förevarande hänseende uti det af Riksdagen ifrågasatta syfte, äfven fastän under nuvarande förhållanden svagdricka icke kan undantagas från de bestämmelser, som blifva gällande för andra maldrycker. Härvid bör dock uttryckligt undantag göras för den försäljning, som en tillverkare idkar å tillverkningsstället, då det icke skäligen bör ifrågakomma att göra dennes rätt att i hvad kvantitet som helst å tillverkningsstället afyttra sina tillverkningar beroende af kommunalmyndigheternas tillstånd.

I öfverensstämmelse härmed har jag låtit uppgöra följande förslag till ändrad lydelse af vissa delar af oftanämnda förordning den 24 oktober 1885:

1 §.

1. Ej må någon, utan att hafva dertill jemlikt denna förordning förvärfvat rättighet, i stad eller på landet, till förtäring på stället, sälja vin, maltdrycker, kokadt kaffe, té, chokolad eller andra tillagade, icke spirituösa drycker, eller på landet idka försäljning af vin eller malt-drycker för afhemtning till mindre belopp än tio liter, utom i de fall, som här nedan i denna § sägs.

Hvad sålunda stadgats afses icke försäljning af vin eller maltdrycker till afhemtning från tillverkningsstället.

5. Rättighet att på landet idka försäljning af vin eller maltdrycker för afhemtning till mindre belopp än tio liter tillkommer jemväl utan tillstånd, som i 11 § sägs, den som förvärfvat rätt till minuthandel med eller utskänkning af bränvin eller till sådan utskänkning af vin, som i 3 § afses; och enligt sistnämnda § förvärfvad rättighet att utskänka maltdrycker medför behörighet att utan särskildt tillstånd å landet för afhemtning försälja dylika drycker till mindre belopp än tio liter.

11 §.

Vill den, som icke på grund af stadgandet i 1 § 5 mom. är dertill berättigad, på landet idka försäljning af vin eller maltdrycker för afhemtning till mindre belopp än tio liter, göra skriftligen derom ansökan hos kommunalnämnden samt foga vid ansökningen betyg om god frejd och uppgift å det ställe, der försäljningen skall ega rum. Kommunalnämnden afgifve öfver ansökningen utlåtande, innefattande bestämdt till- eller afstyrkande, samt öfverlemne derefter ärendet till kommunalstäm-mans yttrande. Varder ansökningen afstyrkt af både kommunalnämnden och kommunalstämman, anses frågan hafva förfallit; är åter ansökningen tillstyrkt af endera eller båda, har kommunalnämnden att skyndsamt insända handlingarna till Konungens befallningshafvande, som derefter eger att i ärendet besluta; och gälle om Konungens befallningshafvandes beslut i sådant ärende och om återkallelse af meddeladt tillstånd hvad i 2 § 2 och 3 mom. är stadgadt.

Hvad i denna § är föreskrifvet skall iakttagas hvarje gång försäljningsställe ombytes.

12 §.

1. Den, som, utan att hafva i stadgad ordning dertill erhållit rättighet, i stad eller på landet utskänker vin eller maltdrycker eller på landet idkar försäljning af vin eller maltdrycker för afhemtning till mindre belopp än tio liter, böte första gången från och med fem till och med femtio kronor och andra gången från femtio till och med ett hundra kronor. Sker det tredje gången eller oftare, vare bot från ett hundra till och med två hundra kronor. Har förbrytelse, hvarom nu är sagdt, skett å sön- eller helgedag, ökas straffet med böter från och med fem till och med tjugufem kronor.

Idkar någon sådan försäljning, som i 8 § är nämnd, utan att hafva derom gjort anmälan eller dertill erhållit tillstånd, efter som för hvarje fall är stadgadt, eller öferskrider någon den rättighet till sådan försäljning eller till utskänkning af vin eller maltdrycker, han erhållit, böte från och med fem till och med tjugu kronor.

Då emellertid af Riksdagens framställning i ämnet icke tydligt framgår, huruvida enligt Riksdagens åsigt den ifrågavarande skärpningen af villkoren för försäljning af maltdrycker till afhemtning borde vidtagas oberoende af huruvida svagdricka blefve i afseende å försäljningsvilkoren skildt från andra maltdrycker eller icke, men, såsom redan blifvit nämndt, ett dylikt särskiljande icke under nuvarande förhållanden kan genomföras, anser jag Riksdagen böra lemnas tillfälle att yttra sig i ämnet, innan Eders Kongl. Maj:t deruti fattar beslut, och jag hemställer fördenskull att Eders Kongl. Maj:t behagade genom nådig proposition inhemta Riksdagens yttrande öfver de af mig föreslagna förändringar i 1, 11 och 12 §§ af oftanämnda förordning den 24 oktober 1885.

Vidkommande slutligen Riksdagens framställning i fråga om inskränkning i rättigheten till utskänkning af vin och maltdrycker å passagerarefartyg, mot hvilken framställnings syfte ingen af de hörda myndigheterna haft något att erinra, så synes mig densamma böra af Eders Kongl. Maj:t godkännas, om ock tilläfvventyrs med någon mindre redaktionsjemkning. Men, derest Eders Kongl. Maj:t bifaller hvad jag nyss hemställt, torde med utfärdande af kungörelse i ämnet lämpligen böra anstå, intilldess, efter det Riksdagen yttrat sig i fråga om de af mig här ofvan föreslagna förändringar i afseende å försäljning af maltdrycker till afhemtning, Eders Kongl. Maj:t företager denna fråga till slutlig pröfning.»

Uti hvad departementschefen sålunda yttrat och hemställt instämde Statsrådets öfrige ledamöter;

Och behagade Hans Maj:t Konungen bifalla hvad Statsrådet sålunda hemställt samt förordna att nådig proposition i ämnet af den lydelse bilagan till detta protokoll utvisar skulle till Riksdagen aflåtas.

Ex protocollo
Chr. L. Tenow.